

Františkovo slovo

č.134

Papež: rozhodování o nenarozeném dítěti nelze ztotožňovat s právem na vlastní tělo

Papež o řeholním životě: Žít podle logiky evangelia a nepodléhat mondénním kritériím

Chudý v duchu je křesťan, který nedává důvěru sám sobě

Církev bez mučedníků je církev bez Ježíše

Ježíš nedělá z lidí odosobněnou masu

Křesťanská naděje – Přílba naděje

Nebýt profesionály posvátna, nýbrž proroky naděje

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: rozhodování o nenarozeném dítěti nelze ztotožňovat s právem na vlastní tělo

Vatikán/USA. Svou vřelou podporu vyjádřil papež František Pochodu pro život, který včera proběhl ve Washingtonu za účasti tisíců lidí (foto). Akce proběhla v den, na který připadá výročí legalizace potratu nejvyšším soudem v roce 1973.

V poselství podepsaném kardinálem státním sekretářem Pietrem Parolinem a adresovaném apoštolskému nunciovi ve Spojených státech, arcibiskupu Christophovi Pierrovi, papež říká: „Hodnota lidského života je natolik velká a právo na život nevinného dítěte, jež roste v matčině lůně, je natolik nezczitelné, že **není možné žádným způsobem považovat za právo na vlastní tělo možnost rozhodovat o tomto životě, který má finalitu sám v sobě a nemůže být v žádném případě předmětem nadvlády jiné lidské bytosti**“.

Papež vyjadřuje naději, že tato událost, „při níž mnoho amerických občanů manifestuje ve prospěch našich bezbranných bratří a sester, přispěje k mobilizaci svědomí na obranu práva na život a k zavedení účinných opatření, zajišťujících jeho náležitou právní ochranu.“

Washingtonského Pochodu pro život se zúčastnil americký viceprezident Mike Pence a prostřednictvím tweetu vyslovil plnou podporu manifestantům také prezident Trump.

Papež o řeholním životě: Žít podle logiky evangelia a nepodléhat mondénním kritériím

Vatikán. Papež František se v den liturgické památky sv. Tomáše Akvinského setkal se členy Kongregace pro instituty zasvěceného života v rámci jejich pravidelného plenárního zasedání. Jeho tématem byla věrnost povolání k zasvěcenému životu a motivy vedoucí k odchodům. Zvolené téma, jak řekl papež v úvodu své promluvy, je důležité, protože věrnost je dnes vystavena zkoušce a statistiky svědčí o odlivu, který oslabuje zasvěcený život i samotný život církve. Mnoho je faktorů podmiňujících věrnost v naší době.

*„Prvním, který nepomáhá zachovávat věrnost, je sociální a kulturní kontext, ve kterém žijeme. Jsme totiž ponořeni do zlomkovité či **provizorní kultury**, podporující život podle daného menu a vytvářející nevolníky módních trendů. Tato kultura zavádí potřebu mít stále boční dveře otevřené pro jiné možnosti, **živí konzumismus, opomíjí krásu jednoduchého a skromného života a nezřídka vyvolává velkou existenciální prázdnotu**. Rozšířil se také silný praktický relativismus poměřující všechno měřítkem seberealizace, která je často cizí evangelním hodnotám. Žijeme ve společnosti, kde ekonomická pravidla nahrazují ta morální, diktují zákony a vnucují systém opor, jež jsou na úkor životních hodnot; společnosti, kde **diktatura peněz a profitu prosazuje takovou životní vizi, která odepisuje toho, kdo se nevyplácí**.“*

K tomuto sociálně-kulturnímu faktoru se řadí mnohé další – pokračoval papež. Jedním z nich je svět *mládeže*, který je komplikovaný, ale i bohatý a podnětný. Nechybí velkodušná, solidární a aktivní mládež, ale také mezi mladými lidmi je mnoho obětí *mondénní logiky*, vedoucí ke hledání úspěchu za každou cenu, snadných peněz a snadných potěšení. Tato logika svádí mnoho mladých lidí. Tuto kulturu je třeba evangelizovat, pokud nechceme, aby jí podlehl.

*„Třetí podmiňující faktor vychází ze samotného prostředí zasvěceného života, kde kromě svatosti nechybějí ani určitá antisvědeckví, která ztěžují věrnost. Jsou jimi **rutina, ochabnutí, administrativní zátěž, vnitřní rozdělení, hledání moci – kariérismus, mondénní způsob řízení institutů, autoritativní uplatňování nebo naopak neuplatňování autority**. Chce-li si zasvěcený život zachovat svoje prorocké poslání a svoji*

přitažlivost a nadále být školou věrnosti pro ty, co jsou blízko, i pro ty, co jsou daleko (srov. Ef 2,17), musí si zachovávat svěžest a novost ústředního postavení, které má Ježíš.“

Povolání stejně jako sama víra je poklad, který nosíme v hliněných nádobách (srov. 2 Kor 4,7) – pokračoval dále papež František - a proto jej musíme opatrovat tak, jako se opatrují ty nejcennější věci, aby je nikdo nezczizil a jejich krásu nenahlodal zub času. Toto je úkolem každého z nás. Každý z nás je povolán s milostí Páně přijmout odpovědnost za vlastní lidský, duchovní a intelektuální růst a zároveň dbát o plamen svého povolání. To znamená, že musíme hledět na Pána, pozorně putovat podle logiky evangelia a nepodléhat mondénním kritériím. Velké nevěrnosti začínají u nepatrných odchylek a roztěkaností. **Je třeba, abychom si osvojili pobídku svatého Pavla a probrali se ze spánku** (srov. Řím 13,11).

*„Když mluvíme o věrnosti a odchodech, musíme položit velký důraz na doprovázení. A toto bych chtěl zdůraznit. Je nezbytné, aby zasvěcený život investoval do přípravy kvalifikovaných průvodců této služby. **Charisma duchovního doprovázení** - řekněme duchovního vedení - **je laické.** Mají jej i kněží, ale je laické. Často se mi stalo, že se mne řeholnice ptají, zda nevím o nějakém knězi, který by je mohl vést. Odpovídám jim: Copak nemáte v komunitě nějakou sestru, která by to mohla dělat? A většinou zjistí, že vlastně ano.“*

Duchovní vedení je nezbytné, pokračoval papež. Je obtížné setrvat ve věrnosti, když putujeme sami, anebo pod vedením bratří a sester, kteří nejsou schopni pozorného a trpělivého naslouchání anebo nemají odpovídající zkušenosti zasvěceného života. Potřebujeme mít bratry a sestry, kteří nabyli zkušenosti putování s Bohem, aby mohli konat to, co učinil Ježíš s Emauzskými učedníky: doprovázet na životní cestě ve chvíli dezorientace a znovu rozněcovat plamen víry a naděje Slovem a eucharistií (srov. Lk 24.13-35). Toto je delikátní a náročné poslání průvodce.

*„Nemálo povolání se ztratí kvůli nedostatku zdatných průvodců. My všichni, mladí i méně mladí řeholníci, potřebujeme vhodnou pomoc v daném lidském, duchovním i řeholním momentu svého života. Je třeba se rozhodně vyhnout jakékoli formě doprovázení, která by vytvářela závislosti, byla protektivní, kontrolovala anebo vedla k dětinskosti, nemůžeme však na této cestě zůstat sami. Je zapotřebí blízkého, častého a opravdu zralého doprovázení. To všechno slouží k zajištění neustálého rozlišování, jež vede k objevování Boží vůle a hledání toho, co je milé Pánu, **ve všem**, jak by řekl sv. Ignác - anebo slovy sv. Františka z Assisi – „abychom vždycky chtěli to, co se líbí Pánu“ (srov. Františkánské prameny 233). Rozlišování vyžaduje ze strany duchovního průvodce a toho, kdo je doprovázen, jemnou duchovní citlivost, umění stanout před sebou a před druhým sine proprio, s naprostým odstupem od předsudků či osobních nebo skupinových zájmů. Navíc je třeba připomenout, že v rozlišování **nejde pouze o volbu mezi dobrem a zlem, ale mezi tím, co je dobré a co je lepší, mezi tím, co je dobré a co vede ke ztotožnění s Kristem.**“*

Řekl Petrův nástupce v závěru své promluvy ke členům Kongregace pro instituty zasvěceného života.

Angelus

29.1.2017

Chudý v duchu je křesťan, který nedává důvěru sám sobě

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Liturgie této neděle nám umožňuje rozjímat o Blahoslavenstvích (srov. Mt 5,1-12a), kterými začíná velké „horské kázání“, *magna charta* Nového zákona. Ježíš zjevuje Boží vůli přivést lidi ke štěstí. Toto poselství se vyskytovalo již v kázání proroků: Bůh je nablízku chudým a utiskovaným a vysvobozuje je od jejich utiskovatelů. V tomto svém kázání však Ježíš sleduje zvláštní cestu, začíná od termínu „*blahoslavení*“, tedy *šťastní*, pak ukazuje *podmínění* našeho štěstí a uzavírá *příslibem*. **Cíl blahoslavenství, tedy štěstí nespočívá v požadavku tohoto podmínění**, např. být „chudí v duchu“, „plačící“, „lačníci po spravedlnosti“,

„pronásledovaní“ ..., **nýbrž v následném příslibu, přijatém s vírou jako Boží dar**. Vychází se ze stavu nesnáze do otevřenosti vůči Božímu obdarování, aby se vstoupilo do nového světa, do Ježíšem zvěstovaného „království“. Není to nějaký automatický mechanismus, nýbrž cesta životem v následování Pána, takže se nesnáze a soužení ukazují v nové perspektivě, zakoušené podle probíhajícího obrácení. **Nejsme šťastní, pokud nejsme obrácení, schopní doceňovat a žít Boží obdarování.**

Zastavím se u prvního blahoslavenství: „*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království*“ (Mt 5,4). Chudý v duchu je ten, kdo přijal cítění a postoj oněch chudých, kteří se ve svém stavu nevzpouzejí, nýbrž dovedou být pokorní, chápaví a poddajní vůči Boží milosti. Štěstí chudých – chudých v duchu – má dvojí dimenzi, totiž ve vztahu k *majetku* a ve vztahu k *Bohu*. **Ve vztahu ke hmotnému majetku je chudobou v duchu střídmost**; nikoli nutné zřeknutí, nýbrž schopnost zakoušet to podstatné, tedy sdílení, **schopnost každý den žasnout nad dobrotou věcí** a nezabřednout do neprůhlednosti nenasytného konzumu. Čím více mám, tím více chci – toto je nenasytnost konzumu. Ta zabíjí duši. Muž či žena, kteří si takto počínají, tedy zaujali tento postoj mít víc a víc chtít, nejsou šťastní a nedojdou štěstí. **Ve vztahu k Bohu je to chvála a uznání toho, že svět je požehnáním a že jeho původ spočívá v Otcově stvořitelské lásce**. Je to však také otevřenost vůči Němu a poddanost Jeho vládě. On je Pánem, On je Veliký a nikoli já, protože mám mnoho majetku! On chtěl svět pro všechny lidi, aby lidé byli šťastní.

Chudý v duchu je křesťan, který **nedává důvěru sám sobě**, svému hmotnému bohatství, netrvá umíněně na svých vlastních míněních, nýbrž **s úctou naslouchá a rád spoléhá na rozhodnutí druhých**. Kdyby v našich komunitách bylo více chudých v duchu, bylo by méně rozdělení, rozporů a polemik! Pokora stejně jako dobročinná láska je podstatnou ctností pro soužití v křesťanských komunitách. Chudými jsou v tomto evangelním smyslu ti, kdo mají na zřeteli cíl nebeského království, jehož zárodek dovedou spatřovat v bratrském společenství, jež upřednostňuje sdílení před vlastnictvím. Toto bych rád zdůraznil: **upřednostňuje sdílení před vlastnictvím**. Stále má otevřené srdce i ruce, nikoli zavřené. Zavřené srdce je sevřené a neví, jak milovat. Je-li srdce otevřené, jde cestou lásky.

Panna Marie, která je vzorem a prvotinou chudých v duchu, protože je naprosto poddajná Pánově vůli, ať nám pomáhá svěřovat se Bohu, bohatému v milosrdenství, aby nás naplnil svými dary, zejména hojností svého odpuštění.

Kázání z Domu sv. Marty

30.1.2017

Církev bez mučedníků je církev bez Ježíše

Vatikán. Malé, pronásledované církve mají největší moc – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Kázal o „mučednících, kterých je dnes více než v prvních staletích“, ačkoli „médiá o tom nemluví“.

Téma dnešní homilie si Petrův nástupce vzal z liturgického čtení z listu Židům (11,32-40), které připomíná pohnuté dějiny Božího lidu. „**Bez paměti není naděje**,“ řekl na úvod. Celá jedenáctá kapitola listu Židům sahá do „paměti“, aby ukázala poddajnost mnoha svědků víry, počínaje Abrahamem, který poslechl Boží výzvu a odešel, ačkoli nevěděl kam, přes Gedeona, Báráka, Samsona a Davida a „mnoho dalších, kteří vykonali velké skutky v dějinách Izraele“, až k mučedníkům, „tedy těm, kdo trpěli a položili život jako Ježíš. Ti všichni tvoří Boží lid – hříšný, ale poddajný – konají velké skutky a dosvědčují Ježíše Krista také mučednictvím.“

„Mučedníci jsou ti, kdo posunují církev vpřed, jsou oporou církve, kterou podpořili a podporují dodnes. A dnes je jich víc než v prvních staletích. Médiá o tom nemluví, protože to nebudí zájem, ale mnoho křesťanů v dnešním světě je blahoslavených, protože jsou pronásledováni, tupeni a vězněni. Mnozí jsou ve vězení jenom proto, že nosili na krku křížek nebo vyznali Ježíše Krista! Toto je sláva církve, naše opora a také naše pokoření,

protože my máme všechno, všechno nám připadá snadné a když nám něco chybí, stěžujeme si... Pomysleme však na tyto bratry a sestry, kteří dnes v mnohem větším počtu než v prvních staletích podstupují mučednictví!"

*„Je pro mne nezapomenutelné – pokračoval papež – ono svědectví kněze a řeholnice, které jsem slyšel v katedrále v Tiraně. Roky a roky byli ve vězení, na nucených pracích a ponižování, neexistovala pro ně lidská práva. **Největší síla dnešní církve spočívá v malých, pronásledovaných církvích**“ – konstatoval Petrův nástupce.*

„Je pravda, že jsme také spokojeni, když sledujeme nějakou velkou církevní událost, která měla velký úspěch, a manifestující křesťany... Je to krásné. Je to síla? Ano, je, ale největší síla dnešní církve spočívá v malých, maličkých církvích, tvořených nemnoha lidmi, kteří jsou pronásledováni a jejich biskupové jsou ve vězeních. Toto je naše dnešní sláva, toto je naše sláva a naše síla dnes.“

„Odvážím se tvrdit, že církev bez mučedníků je církev bez Ježíše“ – řekl dále papež a vyzval k modlitbě za „naše mučedníky a za církve, které nemají svobodu projevu. Oni jsou naší nadějí - dodal s odkazem na antického církevního autora, který napsal, že »krev mučedníků je semenem křesťanů«.

„Oni, svým mučednictvím, svědectvím, utrpením a obětováním svého života jsou setbou budoucích křesťanů i v dalších církvích. Obětujme tuto mši za naše mučedníky, za ty, kdo nyní trpí, za trpící církve, které nemají svobodu. A děkujeme Pánu, že je přítomen mocí svého Ducha v těchto bratřích a sestrách, kteří o Něm dnes vydávají svědectví.“

Kázání z Domu sv. Marty

31.1.2017

Ježíš nedělá z lidí odosobněnou masu

Vatikán. Budeme-li s vytrvalostí hledět na Pána, s úžasem zjistíme, že je to On, kdo s láskou hledí na nás – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty v den liturgické památky sv. Jana Boska.

Autor listu Židům nás v dnešním čtení (Žid 12,1-4) vybízí, abychom »vytrvale běželi o závod« víry a měli »upřeny oči na Ježíše«. V evangeliu (Mk 5,21-43), jež popisuje uzdravení ženy, která se potajmu dotkla Ježíše obklopeného zástupem, si Ježíš všimá nás a dívá se na nás. „Je nám totiž neustále nablízku, vždycky je mezi lidmi,“ poznamenal papež.

„Není s ochrankou, která by jej provázela, aby se Jej lidé nemohli dotknout. Nikoli! Je v zástupu, obklopen lidmi. Pokaždé, když Ježíš vyšel, byl tam zástup. Odborníci na statistiky by možná publikovali studii nazvanou »Pokles popularity rabbiho Ježíše«. On však usiloval o něco jiného, hledal lidi. A lidé hledali Jeho, měli oči upřeny na Něho, a On měl oči upřeny na ně. Mohlo by se říci, že na lid, na dav. Nikoli! Na každého! A to je zvláštnost Ježíšova pohledu. Ježíš neproměňuje lidi v masu, Ježíš se dívá na každého.“

Dnešní úryvek z Markova evangelia líčí dva zázraky. Jednak uzdravení ženy, která trpěla dvanáct let krvácením. Když spatřila v zástupu Ježíše, řekla si, že podaří-li se jí dotknout alespoň střípce jeho šatů, bude uzdravena. Tak se stalo a Ježíš onen dotek postřehl. Druhým zázrakem bylo vzkříšení dvanáctileté Jairovy dcery. Ježíš si všimne, že dívka, kterou vzkřísil, má hlad, a říká rodičům, aby jí dali najíst.

„Ježíšův pohled je upřen na to velké i na to malé. Tak se dívá Ježíš. Dívá se na nás všechny, ale vidí každého z nás. Vidí naše velké problémy nebo naše velké radosti a postřehuje i maličkosti, protože je nám blízko. Ježíš se neleká velkých věcí, ale dbá také na maličkosti. Takto se dívá Ježíš.“

Pokud budeme mít vytrvale oči upřeny na Ježíše - pokračoval papež - stane se nám to, co se po vzkříšení Jairovy dcery přihodilo lidem, kteří - jak říká evangelium - »byli úžasem jako bez sebe«.

*„Jdu“, dívám se na Ježíše, kráčím vpřed s očima upřenýma na Ježíše a co vidím? Že On má své oči upřeny na mne! A to je to, co způsobuje tento velký úžas. Je to úžas ze setkání s Ježíšem. Nemějme však strach! Nemějme strach, stejně jako jej neměla ona žena, která se šla dotknout střapce Ježíšova pláště. Nemějme strach! **Běžme touto cestou a mějme oči stále upřené na Ježíše. A dostane se nám tohoto krásného překvapení, které nás naplní úžasem: sám Ježíš upřel své oči na mne.**“*

Generální audience

1.2.2017

Křesťanská naděje – Přílba naděje

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V minulých katechezích jsme se začali věnovat tématu naděje a v této perspektivě jsme četli stránky Starého zákona. Nyní chceme poukázat na mimořádnou důležitost, kterou nabývá tato ctnost v Novém zákoně, když se setká s novostí, kterou představuje Ježíš Kristus a Velikonoční událost: křesťanskou naději. My křesťané jsme muži a ženy naděje.

Vyplývá to zřetelně již z nejranějšího psaného textu, totiž z prvního listu svatého Pavla Soluňanům. Z úryvku, který jsme slyšeli, je možné vnímat veškerou svěžest a krásu prvotní křesťanské zvěsti. Soluňská obec je mladá a teprve nedávno založená; navzdory těžkostem a četným zkouškám je však zakořeněna ve víře a s nadšením a radostí slaví vzkříšení Pána Ježíše. Apoštol se tedy spolu se všemi srdečně raduje, neboť ti, kdo se o Velikonočních zrodili, jsou v síle plného společenství s Kristem opravdu „synové světla a synové dne“ (5,5).

Pavel píše Soluňské obci těsně poté, co vznikla, když od Kristovy Paschy uplynulo teprve několik let. Proto se Apoštol snaží objasnit všechny účinky a důsledky, které tato rozhodující a jedinečná událost – zmrtvýchvstání Páně – má pro dějiny a život každého, zejména těžkost, kterou pro tuto obec nebylo ani tak uznání, že Ježíš vstal z mrtvých – to všichni věřili – nýbrž víra ve vzkříšení mrtvých. Ano, Ježíš je vzkříšen, avšak věřit, že budou vzkříšeni mrtví, to působilo těžkost. V této souvislosti se tento list jeví velice aktuálním. Pokaždé, když se ocitneme tváří v tvář smrti své nebo někoho drahého, cítíme, že naše víra je vystavena zkoušce.. Vystupují všechny naše pochybnosti, veškerá naše křehkost, a ptáme se: „Opravdu bude po smrti život? Budu moci ještě jednou vidět a obejmout ty, které jsem miloval?“ Před pár dny mi při audienci položila jedna paní otázku, kterou vyjádřila tuto pochybnost: „Setkám se s našimi?“ Také v nynější době máme zapotřebí vrátit se ke kořenům a základům svojí víry, abychom si uvědomili, co pro nás učinil Bůh v Ježíši Kristu a čím je naše smrt. Všichni máme trochu strach z této nejistoty smrti. Vybavuje se mi v paměti jeden starší, dobrý člověk, který říkával: „Nemám strach ze smrti, ale trochu se bojím, že uvidím, jak přichází.“ Z toho měl strach.

Pavel vzhledem k obavám a rozpakům vyskytujícím se v této obci vybízí, **aby se všichni, zvláště ve zkouškách a těžkostech svého života, jako by oděli „přílbou naděje ve spásu“**. Taková je křesťanská naděje. Když se mluví o naději, můžeme být nakloněni rozumět jí podle běžného chápání, tedy jako vztahu k něčemu krásnému, co si přejeme, ale co se může uskutečnit či nikoli. Mít naději znamená toužit po tomto uskutečnění. Říká se například: „Doufám, že zítra bude hezké počasí!“ Víme však, že na druhý den se počasí může pokazit. Křesťanská naděje není taková. Křesťanská naděje je očekávání něčeho, co již bylo uskutečněno; tedy jako dveře, které tam jsou, a já doufám, že k nim dojdou. Co mám dělat? Kráčet k těmto dveřím! Jsem si jist, že ke dveřím dojdou. **Taková je křesťanská naděje, totiž mít jistotu, že jsem na cestě k něčemu, co existuje, a nikoli něčemu, o čem si přeji, aby existovalo**. Toto je křesťanská naděje, totiž očekávání toho, co již bylo uskutečněno a jistě se pro každého z nás uskuteční. Také naše vzkříšení - i našich drahých

zesnulých - proto není něčím, co může nebo nemusí nastat, nýbrž jistou skutečností, zakořeněnou v události Kristova vzkříšení. Doufat tudíž znamená naučit se žít v očekávání. Naučit se žít v očekávání a najít život. Když si žena povšimne, že je těhotná, učí se den po dni žít v očekávání, že pohlédne do očí dítěti, které přijde. Z tohoto lidského očekávání se máme učit žít v očekávání, že uvidíme Pána a setkáme se s Pánem. Není to snadné, ale učíme se žít v očekávání. Mít naději předpokládá mít pokorné srdce, chudé srdce. **Pouze chudý umí čekat. Kdo už je naplněn sebou a svým majetkem, nedovede svoji důvěru vkládat v nic jiného než v sebe sama.**

Svatý Pavel píše: „[Ježíš Kristus] za nás zemřel, abychom my žili spojeni s ním, ať už živí, nebo mrtví“ (1 Sol 5,10). Tato slova vždycky přinášejí velkou útěchu a pokoj. **Jsme tedy vybízení modlit se i za naše drahé, kteří nás již opustili, aby žili v Kristu a měli plné společenství s námi.** Jeden výraz svatého Pavla se mého srdce silně dotýká a naplňuje mne jistotou naděje. Je také určen Soluňanům a říká: „A pak už budeme s Pánem navždycky“ (1 Sol 4,17). To je krásné, všechno přejde, a po smrti budeme navždy s Pánem. Je to naprostá jistota naděje. Tatáž, kterou mnohem dříve vyznal Job: „Já vím, že můj Vykupitel žije [...] Uvidím ho já a ne jiný, mé oči ho uvidí“ (Job 19,25.27). A pak už budeme s Pánem navždycky. Věříte tomu? Ptám se vás: věříte tomu? Posilněme se trochu a společně třikrát řekněme: A pak už budeme s Pánem navždycky (*přítomní třikrát opakují*). A setkáme se tam s Pánem.

Homilie

2.2.2017

Nebýt profesionály posvátna, nýbrž proroky naděje

Když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona, Simeon jej „z vnuknutí Ducha“ (Lk 2,27) vzal do náručí a začal velebit Boha chvalozpěvem dobrořečení: „Neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu“ (Lk 2,30-32). Simeon mohl nejenom vidět, ale dostalo se mu také privilegia vytouženou nadějí obejmout, což jej přimělo k radostnému plesání. Jeho srdce se raduje, protože Bůh přebývá uprostřed svého lidu; vnímá, že je tělem jeho těla.

Dnešní liturgie nám říká, že se Pán tímto obřadem (čtyřicet dní po svém narození) „podrobil předpisům Starého zákona, ale ve skutečnosti vycházel vstříc svému lidu, který jej očekával ve víře“ (Římský misál, 2. února, Úvodní exhortace přede mší). Setkání Boha s Jeho lidem vzbuzuje radost a obnovuje naději.

Simeonovo kantikum je zpěv věřícího člověka, který na sklonku svých dnů může prohlásit: je to pravda, naděje v Boha nikdy neklame (srov. Řím 5,5), On neklame. Simeon a Anna jsou ve svém stáří schopni vydávat nové plody, což dosvědčují zpěvem: **život si zaslouží, aby byl prožíván s nadějí, protože Pán svoje sliby plní.** A bude to pak sám Ježíš, který vyloží tento příslib v nazaretské synagoze: mladí, vězňáci, osamělí, chudí, staří i hříšníci jsou povoláni zanotovat tentýž zpěv naděje: Ježíš je s nimi, je s námi (srov. Lk 4,18-19).

Zpěv naděje jsme zdělili po svých otcích. Oni nás uvedli do této „dynamiky“. V jejich tvářích, v jejich životech, v jejich každodenní a ustavičné odevzdanosti jsme mohli spatřit, jak se tento chvalozpěv stává tělem. Jsme dědici snů svých otců, dědici naděje, která nezklamala naše matky zakladatelky, naše otce zakladatele, naše starší bratry. Jsme dědici našich starších, kteří měli odvahu snít; a jako oni chceme dnes také zpívat: Bůh neklame, naděje v Něho neklame. Bůh jde vstříc svému lidu. Chceme zpívat prodchnuti Joelovým proroctvím: „Vyleji svého ducha na všechny lidi, vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši starší budou mít věštecké sny a vaši jinoši uzří vidění“ (Jl 3,1). **Je užitečné přijímat sny našich otců, abychom mohli prorokovat dnes a opětovně nacházet to, čím bylo kdysi zažehnuto naše srdce. Sen i proroctví společně.** Paměť toho, jak snili naši staří, naši otcové a matky, i odvaha prorocky nést tento sen dál.

Tento postoj nám dává plodnost, ale především nás chrání před jedním pokušením, které může náš zasvěcený život učinit neplodným: **pokoušení přežít**. Je to nešvar, který se může pozvolna zabydlet v nás, v našich komunitách. Postoj snahy o přežití z nás činí reakcionáře a ustrašence, pomalu a tiše nás uzavírá v našich domech a v našich schématech. Směřuje nás dozadu, ke slavným, leč minulým skutkům, které místo toho, aby v nás probouzely prorockou tvořivost zrozenou ze snů našich zakladatelů, vedou zkratkami útěků před výzvami, které dnes klepou na naše brány. Psychologie přežití odebírá našim charismatům sílu, protože nás naklání k tomu, abychom si je „ochočili“ a měli je na dosah ruky, ale zbavili je tak oné tvořivé síly, kterou zažívají; způsobuje, že **chceme chránit prostory, budovy či instituce víc než umožňovat nové procesy**. Pokušení přežít způsobuje, že zapomínáme na milost; proměňuje nás v profesionály posvátna, ale nikoli v otce, matky či bratry naděje, kterou jsme povoláni prorokovat. Toto klima přežívání zatvrzuje srdce našich starších, zbavuje je schopnosti snít a tak sterilizuje proroctví, které jsou ti mladší povoláni hlásat a realizovat. Stručně řečeno, pokušení přežít proměňuje v nebezpečí, v hrozbu a v tragédii to, co nám Pán prezentuje jako příležitost pro misijní poslání. Tento postoj není vlastní pouze zasvěcenému životu, ale především my jsme zváni mít se před ním na pozoru, abychom do něho neupadli.

Vraťme se k evangeliu rozjímejme znovu onu scénu. Simeon a Anna zajisté nebyli pohnuti ke chvalozpěvu patřením na sebe či analyzováním a přehodnocováním své osobní situace. Nebylo to ani jejich setrváním v uzavřenosti ze strachu, že by se mohlo přihodit něco zlého. Chvalozpěv byl vzbuzen nadějí, onou nadějí, která jim ve stáří byla oporou. Nadějí, jejímž splněním bylo setkání s Ježíšem. Když Maria vloží Simeonovi do náruče Syna Zaslíbení, stařec začne sdělovat svoje sny. Když dá lidu Ježíše, lid se zaraduje. Ano, pouze to nám bude moci vrátit radost a naději, pouze to nás zachrání před životem v postoji přežívání. Pouze to učiní náš život plodným a uchová život našemu srdci. Dát Ježíše tam, kde má být: Jeho lidu.

Všichni jsme si vědomi multikulturní proměny, kterou procházíme; nikdo o tom nepochybuje. Proto je důležité, aby byly zasvěcené osoby s Ježíšem včleněny do života a nitra těchto velkých proměn. Misijní poslání podle vlastního charismatu nám připomíná, že jsme byli pozváni být kvasem v této konkrétní mase. Mohou zajisté existovat lepší „mouky“, avšak Pán nás výzvami, před nimiž stojíme, vyzývá, **abychom byli kvasem tady a teď. Nikoli v obranném postoji, nikoli ze strachu, nýbrž s rukama na pluhu a ve snaze dát vyrůst zrnu zasetému nezřídka uprostřed koukolu.** Dát Ježíše Jeho lidu znamená mít kontemplativní srdce schopné rozlišovat, kterak se Bůh ubírá cestami našich měst, našich zemí, našich čtvrtí. Dát Ježíše Jeho lidu znamená vzít na sebe kříž svých bratří a pomáhat jim nést. **Chtít se dotknout Ježíšových ran v ranách světa, který je raněný a úpěnlivě prosí o vzkříšení.**

Postavit se s Ježíšem doprostřed Jeho lidu! Ne jako aktivisté víry, nýbrž jako muži a ženy, kterým se neustále dostává odpuštění, jako muži a ženy, kteří jsou pomazaní křtem, aby toto pomazání a Boží útěchu sdíleli s ostatními.

Postavit se s Ježíšem doprostřed lidu, „abychom objevili a sdíleli »mystiku« společného života, kdy se umíme smísit s ostatními, setkávat se s nimi, brát je do náruče, vzájemně se podepírat a být součástí toho poněkud chaotického davu, který se může proměnit na opravdovou zkušenost bratrství, na solidární karavanu, na svatou pouť. [...] Kéž bychom kráčeli touto cestou! Bylo by to moc dobré, moc ozdravné, osvobozující a nadějně! Je prospěšné vycházet ze sebe a připojit se k druhým“ (*Evangelii gaudium*, 87). Nejenom že to přináší prospěch, ale proměňuje to náš život i naši naději ve chvalozpěv. To však můžeme učinit jedině, pokud si osvojíme sny našich starších a proměníme je v proroctví.

Provázejme Ježíše na setkání s Jeho lidem, aby byl ve svém lidu; nikoli ve stížnostech či úzkostech toho, kdo zapomněl prorokovat, protože si neosvojil sny svých otců, nýbrž ve chvále a v klidu; nikoli v rozrušení, nýbrž v trpělivosti toho, kdo důvěřuje v Ducha, Pána snů i proroctví. Tak budeme sdílet to, co nám patří, tedy zpěv, který se rodí z naděje.